

Prins in te likken. Toen ging Prins Bernhard naar Canada en verliet Londen met de woorden dat hij aan Loving opdroeg om 'orde op zaken te stellen'. Deze, gewapend met die mondelinge autoriteit, ging aan de gang, geholpen door Warnaers, met alles af te breken wat nog aan de gang was of in constructie.¹

'Atmosferisch' is dat alles wel typerend, zakelijk is het er nogal eens naast, in de eerste plaats al doordat d'Aulnis geen oog had voor de rol van de koningin. Zij wenste dat de inlichtingendienst weer aan van 't Sant zou worden toevertrouwd. Op 1 juni ging de Bruyne als hoofd van de Centrale Inlichtingendienst heen. Hoe te bereiken dat van 't Sant, 'directeur van politie bij het departement van justitie', zijn opvolger werd? De koningin nodigde, vermoedelijk in de loop van juni, van Angeren voor een lunch uit waarbij van 't Sant aanwezig was. 'Toen is daar uitgemaakt', aldus van 't Sant, 'dat wij zouden proberen ons nogmaals in te zetten onder de heer van Angeren.'² De CID zou dus onder Justitie komen en de poging, daarvoor de steun te verwerven van andere ministers die het desbetreffende koninklijk besluit zouden moeten contrasigneren (Furstner, Gerbrandy en van Kleffens), had aanvankelijk de steun van Gerbrandy, 'in alle opzichten, volkomen', zei van 't Sant.³ Bij van Angeren speelde daarbij een rol dat GS III als binnenlandse veiligheidsdienst in de periode tussen de twee wereldoorlogen eigenlijk een gecamoufleerde dienst van Justitie was geweest. Later in juni vond een bespreking plaats van Gerbrandy en van Angeren met enkele topfiguren van *MI-6* en daar werd afgesproken dat van 't Sant op voet van gelijkheid met de *Dutch Section* zou samenwerken.

Aan die opzet, die nog altijd niet geformaliseerd was, hield van Angeren geruime tijd vast, begin augustus stelde hij aan van 't Sant zelfs een instructeur voor radiotelegrafisten ter beschikking. In diezelfde tijd ging hij evenwel twijfelen of het verstandig was, de secretaris van de koningin wederom op een zo gevoelige post te plaatsen – bij nader inzien liet hij van 't Sant vallen. Inmiddels hadden Lovink en Warners, beiden van een diep wantrouwen jegens van 't Sant vervuld, Gerbrandy attent gemaakt op de militaire attaché in Bern, generaal A. G. van Tricht. Deze was in Zwitserland met allerlei geheim werk belast, was een beroepsmilitair geweest (generaal-majoor van het Knil) en bezat in Londen, waar hij nimmer verschenen was, geen vijanden. Op 12 augustus deelde Gerbrandy in de ministeriële Commissie-Terugkeer mee dat hij voornemens was, de leiding van de Centrale Inlichtingendienst aan van Tricht toe te vertrouwen, er aan toevoegend dat hij tot diens aankomst zelf als hoofd van de CID zou optreden met Lovink

¹ P. L. d'Aulnis de Bourouill: 'Dagboek', p. 168-70. ² Getuige F. van 't Sant, *Enq.*, dl. IV c, p. 1567. ³ A.v.